

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.147/2010/5. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2010. év június hó 18. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

VÉGZÉS:

A terrorcselekmény büntette miatt ***a vádlott*** ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 7.B.855/2009/33. számú ítéletét ***helybenhagyja***.

A vádlott által 2010. április 8. napjától a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítani rendeli.

A másodfokú eljárás során felmerült 8.300 (nyolcezer-háromszáz) forint bűnügyi költséget a vádlott viseli.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Bíróság a 2010. április 8. napján kihirdetett 7.B.855/2009/33. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki terrorcselekmény büntetében és ezért - mint többszörös visszaesőt - 2 év 4 hónap fegyházbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Elrendelte a Nyíregyházi Városi Bíróság 24.B.642/2005/52. számú ítéletével kiszabott 1 év fogházbüntetés végrehajtását.

Rendelkezett ítéletében az egyéb járulékos kérdésekről - így az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a lefoglalt bűnjelek további sorsáról és a bűnügyi költség viseléséről - is.

Az ítélet ellen a vádlott és védője - az ok megjelölése nélkül - jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.86/2010/3. számú átiratában az ügy nyilvános ülésen történő elbírálását és az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok megtartásával járt el, a tényállás megállapításához szükséges bizonyítékokat feltárta, azokat a logika szabályai szerint értékelte.

Utalt arra, hogy a vádlott az eljárás során mindvégig a bűnösségére is kiterjedő, feltáró jellegű beismerő vallomást tett, bűnösségét nem vitatta. Beismerő vallomását alátámasztották a tanúvallomások, az írásszakértői vélemény és az egyéb okirati bizonyítékok.

A mérlegeléssel megállapított tényállást megalapozottnak tartotta, melyből okszerűen vont le következtetést az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére.

Indokolási kötelezettségének is eleget tett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a cselekmény minősítését is törvényesnek tartotta.

A büntetést befolyásoló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket - véleménye szerint - az elsőfokú bíróság helyesen vette számba és azokat súlyuknak megfelelően értékelte.

A kiszabott büntetést törvényesnek tartotta, enyhítésére nem látott okot.

A védő a nyilvános ülésen a fellebbezését pontosította, és elsődlegesen a vádlott felmentését, másodlagosan a büntetés enyhítését kérte.

A felmentés körében arra mutatott rá, hogy a vádlott - szemben a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványában írtakkal - az eljárás során ténybeli beismerő vallomást tett, de bűnösségét nem ismerte el.

A büntetés enyhítése kapcsán arra utalt, hogy az elsőfokú bíróság nem ismerte el enyhítő körülményként, hogy csak egy üres fenyegetésről volt szó, a vádlottnak nem volt robbantási szándéka. Kérte továbbá azt is figyelembe venni, hogy a vádlott gondoskodik kiskorú gyermekeiről.

A vádlott a nyilvános ülésen 15 oldalas elfogultsági kérelmet nyújtott be, mely a fellebbezésének okait is tartalmazta.

Ebben jórészt már az elsőfokú bírósági eljárásban is hangoztatott sérelmeit ismételte meg. Véleménye szerint több bíróság, ügyészség és rendőrség 2001. és 2007. között súlyos bűncselekményeket követett el ellene. A 2001. és 2003. közötti elítélésének iratai között nem létező határozatok, hamisított iratok vannak, elítélései törvénytelenek voltak. Törvénytelennek tartotta a hamis vád miatti korábbi elítélését is.

A különböző hivatalos személyek megakadályozták, hogy ügyében nyomozás indulhasson, és kiderülhessen az igazság. Emiatt írt levelet a köztársasági elnöknek, viszont e levél kapcsán sem indítottak új vizsgálatot. Panaszával nem fogadták a Nemzeti Nyomozó Irodánál sem. A vád tárgyát képező levél megírására ez az elutasítás kényszerítette, mert csak így érhetette el, hogy őt a Nemzeti Nyomozó Iroda bevigye, és hivatalosan jegyzőkönyvbe mondhassa a panaszát. A Nemzeti

Nyomozó Iroda törvénytelen házkutatással nagy mennyiségű hivatalos iratot vitt el tőle, melyekről nem készült pontos feljegyzés.

Egyértelműnek tartotta, hogy a Nemzeti Nyomozó Iroda, a Fővárosi Bíróság és a Fővárosi Ítéltábla is súlyos jogsértéseket követett el vele szemben. Jelen elítélése alapját képező vádat is nem létezőnek minősítette. Indítványozta, hogy a tárgyalására hívják meg az igazságügyi minisztert, hogy bizonyítékait rendelkezésére bocsáthassa.

A Nemzeti Nyomozó Iroda szerint összejátszott az IMEI-vel és a két másik igazságügyi szakértővel, és hülyét csináltak belőle. Utalt arra is, hogy az IMEI és a két szakértő véleménye eltért egymástól, és az utóbbi szakvélemény alapján ítélték őt el. A felállított diagnózis súlyos betegséget jelent, ami nem bontható fokozatokra, így ez alapján őt nem lehetett volna elítélni. A betegsége kezelése érdekében sem tettek semmit.

Az eljárás során nem létező, hamis okiratokat gyártottak, a tárgyalási jegyzőkönyveket is meghamisították. Véleménye szerint az Ítéltábla is csak azért tűzte ki ilyen gyorsan a tárgyalást, hogy tudjon arra hivatkozni, hogy emiatt nem volt módjuk az általa kért iratok és jegyzőkönyvek megküldésére.

Kérte az elsőfokú eljárásban, hogy javítsák ki a 2006-os nem létező szabadulását, mert ő 2003. március 27-én szabadult. Ennek sem tettek eleget. Megtagadták az 1982-es ügye iratainak megküldését is, pedig bizonyítani tudta volna, hogy sem az emberölést, sem a rablásokat nem követte el. Abban az ügyében is súlyos korrupciót észlelt. Szerinte minden egyes elítélése tele van korrupcióval, súlyos jogsértésekkel.

Jelen ügyben az előzetes letartóztatásának meghosszabbítását is törvénytelennek tartotta.

Kérte a Nemzeti Nyomozó Irodához írt levelei és az elutasító határozatok bemutatását, mivel ilyen leveleket ő nem írt, panaszait nem utasították el.

Ugyanígy kérte a Legfőbb Ügyész elutasító határozatának bemutatását is. A 2007-es feljelentését ugyanis a Központi Nyomozó Ügyészségnek kellett volna kivizsgálnia, de erről sem született semmilyen határozat.

A Fővárosi Bíróságtól kapott ítéletet hamisítványnak nevezte, ami valótlan adatokat tartalmaz.

A nyilvános ülésen tett felszólalásában lényegében az írásbeli beadványában írtakkal egyezően nyilatkozott, majd miután az elfogultsági kifogása alapján a másodfokú bíróság a nyilvános ülést nem halasztotta el, „a tárgyalást megtagadta”.

Az utolsó szó jogán csak annyit mondott, hogy „azt csinálnak, mait akarnak”.

A vádlott által előterjesztett kizárási kérelem kapcsán a másodfokú bíróság a következőkre kíván rámutatni:

A Be.21.§.(1) bekezdés e/ pontja értelmében bíróként nem járhat el, akitől az ügy elfogulatlan megítélése egyéb okból nem várható. A Be.23.§.(2) bekezdése szerint a kizárási okot a terhelt is bejelentheti. A (3) bekezdés alapján a (2) bekezdésben megjelölt személy a 21.§.(1) bekezdés e/ pontjában szabályozott kizárási okot a tárgyalás megkezdése után csak akkor érvényesítheti, ha valószínűsíti, hogy a

bejelentés alapjául szolgáló tényről a tárgyalás megkezdése után szerzett tudomást, és ha azt nyomban bejelenti.

A 24.§.(1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a bíró az ügyben a kizárás bejelentésétől kezdve nem járhat el, ha a kizárási okot maga vagy rá vonatkozóan a tanács elnöke jelenti be. A (2) bekezdés szerint az (1) bekezdésben foglaltakat kivéve a bíró a bejelentés elintézéséig az ügyben eljárhat, de az ügydöntő határozat meghozatalában nem vehet részt.

A (3) bekezdés értelmében a (2) bekezdés szerinti korlátozás nem vonatkozik arra az esetre, ha a kizárási okot a 21.§.(1) bekezdés e/ pontjára alapították.

A fentiekből következően, mivel a vádlott a kizárási okot a Be.21.§.(1) bekezdés e/ pontjára alapította, így ez nem képezhetette akadályát a nyilvános ülés megtartásának és az ügydöntő határozat meghozatalának sem.

A másodfokú bíróság a vádlott által előterjesztett bizonyítási indítványt is elutasította a Be.285.§.(2) bekezdése alapján.

A bizonyítási indítvány elutasítása ellen a Be.285.§.(3) bekezdése nem teszi lehetővé a külön fellebbezést.

A Be.260.§.(1) bekezdés értelmében a bizonyítási indítvány elutasításának indokait az ügydöntő határozatban kell kifejtetni.

A vádlott által bemutatni, illetve beszerezni szorgalmazott okiratokkal kapcsolatban rögzíthető, hogy a vádlott a másodfokú nyilvános ülésen vitatta, hogy a Nemzeti Nyomozó Irodához, illetve a Legfőbb Ügyészhez leveleket írt volna. Ilyen levelek az iratok között nem lelhetők fel, de ezek beszerzését sem tartotta szükségesnek a másodfokú bíróság, mivel azok léte vagy nem léte a cselekmény jogi megítélését nem befolyásolja.

Azt maga a vádlott sem vitatta, hogy a vád tárgyává tett fenyegető levél megírására amiatt került sor, mert a hatóságok a panaszával nem foglalkoztak, és ezzel a levéllel akarta elérni, hogy őt a Nemzeti Nyomozó Iroda bevigye, és a korrupcióval, a vele szemben elkövetett súlyos törvénysértésekkel kapcsolatos panaszát jegyzőkönyvbe mondhassa.

Le kell szögezni, hogy akár a jogos panaszok elutasítása sem szolgálhat alapul bűncselekmény elkövetésére, így a cselekmény motívuma a bűncselekmény megvalósulása szempontjából közömbös.

A fentiek alapján nem találta relevánsnak a másodfokú bíróság az igazságügyért felelős miniszter megidézését sem, annak érdekében, hogy a vádlott panaszai jogosságát alátámasztó bizonyítékait neki bemutathassa.

A vádlott és védője által bejelentett fellebbezésekre tekintettel a Be.348.§.(1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált és megállapította, hogy a fellebbezések nem alaposak.

Megállapította azt is, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a vonatkozó perrendi szabályok betartásával, kellő alapossággal és részletességgel folytatta le.

A vád tárgyává tett bűncselekmény elbíráláshoz szükséges és lehetséges bizonyítékokat feltárta. Azokat okszerűen, az ésszerűség és a logika

követelményeinek szem előtt tartásával értékelte, mérlegelte. Nem tévedett, nem vétett logikai hibát akkor sem, amikor megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést.

Törvényesen utasította el a vádlottnak a poligráfos vizsgálat elrendelésére irányuló indítványát és törvényesen mellőzte tanú 1 és tanú 2. tanúk meghallgatását. Az elsőfokú bíróság által e körben kifejtett indokokkal a másodfokú bíróság is egyetértett.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésére álló bizonyítékokkal összhangban döntően megalapozottan állapította meg, de az az iratok tartalma alapján a Be.351.§.(1) bekezdés a/ pontjára figyelemmel az alábbi kiegészítésre szorul:

Mellőzi az ítélet 4. oldal 2. bekezdéséből azt, hogy a vádlott a Nemzeti Nyomozó Irodához, illetve a Legfőbb Ügyészhez többször írt volna levelet a sérelmei miatt. Ilyen levelek az iratok között nem szerepelnek, és létezésükre nincs is tényadat.

Az így pontosított tényállás már minden szempontból megalapozott, következésképpen az a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság a szükséges részletességgel eleget tett az indokolási kötelezettségének is. Ennek keretében számot adott arról, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, illetve melyiket miért nem találta elfogadhatónak.

A vádlott ténybeli beismerését a meghallgatott tanúk vallomása, és az igazságügyi szakértői vélemények is megerősítették.

A vádlott nem vitatta, hogy a kérdéses levelet ő írta. Ezen vallomását a nyelvész szakértői, az ujjnyomat-szakértői és az írásszakértői vélemények is alátámasztották. Azt a körülményt, hogy a vádlott 2008. december 9. napján járt a székházban, és ez alkalommal az előző nap írt levelet átadta, tanú 3., tanú 4., tanú 5. és tanú 6. tanúk előadásai erősítették meg.

A tanúk közül tanú 4. és tanú 5. a nyomozás során, míg tanú 6. - akivel a vádlott akkor pár szót is váltott - a nyomozás során és a tárgyaláson is felismerte a vádlottat.

A levél tartalmára vonatkozóan pedig tanú 7. és tanú 8. vallomását is törvényesen fogadta el az elsőfokú bíróság.

A vádlott személyiségére, életmódjára, aktuális lekiállapotára vonatkozóan tanú 9., tanú 10. és tanú 11. tanúk vallomásai szolgáltak bizonyítékul. A vádlott élettársának nyilatkozata pedig összhangban volt az IMEI elmemegfigyelési leletében rögzítettekkel. Az igazságügyi orvos-szakértői vélemény alapján törvényesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott e cselekmény elkövetésekor az elmeműködés kóros állapotában szenvedett, amely közepes fokban korlátozta őt abban, hogy cselekménye társadalomra veszélyes következményeit felismerje, illetve, hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjék.

Ekként a vádlott által elkövetett bűncselekményt a másodfokú bíróság is bizonyítottnak látta.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és a cselekményt is törvényesen minősítette.

Az elsőfokú bíróság a Btk.261.§-ába ütköző tényállás részletes elemzésével helyesen fejtette ki - a vádlotti védekezés kapcsán - hogy a terrorcselekménnyel fenyegetés megvalósulása szempontjából közömbös, hogy a tettes a fenyegetést komolyan gondolja-e vagy sem.

Mindezek alapján a vádlott felmentésére értelemszerűen nem kerülhetett sor.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság helyesen sorolta fel, és azokat súlyuknak, nyomatékuknak megfelelően értékelte.

A másodfokú bíróság sem látta enyhítőként értékelhetőnek azt a védő által szorgalmazott körülményt, hogy nem volt arról szó, hogy a vádlott ténylegesen robbantást akart volna végrehajtani. Megjegyzendő, hogy önmagában a fenyegetés már megvalósítja a bűncselekményt.

Ugyanígy nem értékelhető enyhítőként az sem, hogy a vádlott a kiskorú gyermekeiről alkalmilag gondoskodik.

Az fenti bűnösségi körülmények alapján az ítélőtábla nem látott lehetőséget a büntetés enyhítésére sem.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés és a mellette alkalmazott közügyektől eltiltás szükséges ahhoz, hogy a vádlottal szemben a büntetési célt, az egyéni és általános megelőzés követelményét elérje, és érvényre juttassa.

Ez a büntetés arányban áll az elkövetett cselekmény tárgyi súlyával, társadalomra veszélyességével, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességgel bűnösségének fokával és a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményekkel. Törvényesen határozta meg az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát, de elmulasztotta megállapítani, hogy a Btk.47.§.(2) bekezdése alapján a vádlott a büntetése legalább 4/5 részének kitöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezéseit - így az előzetes letartóztatásban töltött idő beszámítását, a korábbi felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendelését, a lefoglalás megszüntetését, és a bűnügyi költség viselésére kötelezést - is mindenben törvényesnek találta a másodfokú bíróság.

Tekintettel a fentiekre az ítélőtábla a Fővárosi Bíróság 7.B.855/2009/33. számú ítéletét a Be.371.§.(1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Btk.99.§.(1)(2) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes letartóztatásban töltött időt is beszámította a kiszabott szabadságvesztésbe.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Be.381.§.(1) bekezdése szerint a vádlottat kötelezte, mivel fellebbezése nem vezetett eredményre.

Budapest, a 2010. év június hó 18. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

dr. Magócsi István sk.
előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
bíró

A Fővárosi Bíróság 7.B.855/2009/33. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.147/2010/5. számú végzése folytán 2010. év június hó 18. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2010. év június hó 18 napján

Máziné Dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Pécsi Orsolya
bírószági ügyintéző